

Kristin Hannah

Wie naar de sterren grijpt

Een dramatische gebeurtenis leert Kate en Tully
dat ze onlosmakelijk met elkaar
zijn verbonden

Kristin Hannah bij Boekerij:

De nachtegaal
Wie naar de sterren grijpt
Verder dan de sterren
De tijd van loslaten
Alice, het wolvenmeisje
Midden in de winternacht

Wie naar de sterren grijpt is eerder verschenen bij The House of Books

ISBN 978-90-225-7605-2

ISBN 978-94-023-0630-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Firefly Lane*

Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Press, New York

Vertaling: Karin Pijl

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Jake Olson / Trevillion Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2008 Kristin Hannah. All rights reserved.

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan 'ons'. De meiden.
Vriendinnen die elkaar door moeilijke tijden helpen, jaar in, jaar uit.
Jullie weten wie jullie zijn.
Bedankt.*

*Aan de mensen die zo'n groot onderdeel van mijn herinneringen vormen:
mijn vader Laurence, mijn broer Kent, mijn zus Laura,
mijn echtgenoot Benjamin en mijn zoon Tucker.
Waar jullie je ook op aarde bevinden,
jullie zijn in mijn hart.*

*En aan mijn moeder, de inspiratiebron voor zoveel van mijn romans,
vooral deze.*

Dankwoord

Dank gaat uit naar:

Marianne McClary, die me heeft geholpen met alles rond televisie-uitzendingen. Je expertise was van onschatbare waarde. Dank je wel.

Jennifer Enderlin, Jill Marie Landis, Kim Fisk, Andrea Cirillo en Megan Chance. Jullie hebben me allemaal geholpen om het pad van dit verhaal te vinden. Bedankt.

Het fantastische team van St. Martin's Press: dank jullie wel voor deze gelegenheid.

De beste spiegel is een oude vriend.
- George Herbert

1

De meiden van Firefly Lane, zo werden ze genoemd. Dat was lang geleden – meer dan drie decennia – maar nu ze in bed lag te luisteren naar de winterstorm die buiten raasde, leek het wel de dag van gisteren.

In de afgelopen week (onmiskkenbaar de slechtste zeven dagen van haar leven) had ze de vaardigheid verloren om zich te distantiëren van de herinneringen. De laatste tijd kwam het te vaak voor dat het in haar dromen 1974 was; ze was weer een tiener die opgroeide in de schaduw van een verloren oorlog en naast haar beste vriendin fietste in een duisternis die zo compleet was dat het was alsof ze onzichtbaar was. De plek was alleen maar relevant als referentiepunt, maar hij stond haar nog helder voor de geest: een kronkelende strook asfalt met aan weerszijden greppels met donker water en hellingen met wild gras. Vóór hun ontmoeting had het geleken alsof die weg nergens toe leidde; het was gewoon een landweg, vernoemd naar een insect dat niemand ooit in deze ruige, blauwgroene uithoek van de wereld had gezien.

Daarna waren ze de weg door elkaars ogen gaan zien. Als ze samen op de helling van de heuvel stonden, zagen ze in plaats van hoge bomen, modderige kuilen en besneeuwde bergen in de verte alle plaatsen die ze op een dag zouden bezoeken. 's Nachts slopen ze stiekem hun huis uit en ontmoetten elkaar op de weg. Op de oever van de Pilchuck-rivier rookten ze gestolen sigaretten, huilden om de tekst van 'Billy, Don't Be a Hero' en vertelden elkaar alles. Zo vlochten ze hun levens dooreen, totdat niemand aan het einde van de zomer nog wist waar het ene meisje eindigde en het andere begon. Voor iedereen die hen kende, waren ze gewoon 'TullyenKate', en ruim dertig jaar was die vriendschap het tussenschot van hun leven: sterk, duurzaam en solide. De muziek mocht met de jaren veranderd zijn, maar de beloften die op Firefly Lane waren gedaan, bleven.

Beste vriendinnen, voor altijd.

Dat was de belofte die ze al die jaren geleden hadden gedaan. Ze waren ervan overtuigd geweest dat hij stand zou houden, dat ze op een dag als oude vrouwen in hun schommelstoel op een veranda zou-

den lachen om en praten over wat ze allemaal hadden meegemaakt.

Maar dan hoorde ze de muziek. Hun muziek. 'Goodbye Yellow Brick Road'. 'Material Girl'. 'Bohemian Rhapsody'. 'Purple Rain'. Gisteren in de supermarkt had ze een slechte muzakversie van 'You've Got a Friend' gehoord en was ze naast de radijsjes in tranen uitgebarsten.

Ze sloeg haar dekbed terug en stapte stilletjes uit bed omdat ze de man die naast haar sliep niet wakker wilde maken. Even bleef ze staan staren naar de man in de schaduwachtige duisternis. Zelfs als hij sliep stond zijn gezicht zorgelijk.

Ze pakte de telefoon uit de houder en verliet de slaapkamer, waarna ze via de stille gang naar de veranda liep. Daar staarde ze naar de storm en verzamelde moed. Terwijl ze het bekende nummer intoetste, vroeg ze zich af wat ze na al die maanden van stilte zou zeggen, hoe ze moest beginnen. *Ik heb een beroerde week gehad... Mijn leven staat op instorten... of gewoon: Ik heb je nodig.*

Aan de andere kant van de zwarte, woeste baai rinkelde de telefoon.

Deel een

De jaren zeventig

'Dancing Queen'

*Young and sweet,
only seventeen*

2

Voor vrijwel het hele land was 1970 een jaar van ontredde-ning en verandering, maar in het huis aan Magnolia Drive was alles ordelijk en rustig. Binnen zat de tienjarige Tully Hart op de koude, houten vloer te spelen. Als ze in haar slaapkamer was geweest, had ze een plaatje van de Jackson Five opgezet, maar in de woonkamer stond niet eens een radio.

Haar grootmoeder hield niet zo van muziek, televisie of spelletjes. Meestal zat ze, zoals nu, in haar schommelstoel bij de haard te borduren. Ze maakte honderden borduursels van bijbelcitatien. Met Kerstmis doneerde ze die aan de kerk, waar ze tijdens liefdadigheidsacties werden verkocht.

En grootvader... Die kon er niets aan doen dat hij stil was. Sinds hij een beroerte had gehad, lag hij in bed. Soms klingelde hij met zijn bel, en alleen dan zag Tully haar grootmoeder haast maken. Zodra ze de bel hoorde, glimlachte ze en zei: 'O, jee', en dan rende ze zo snel als ze op haar pantoffels kon lopen naar de hal.

Tully pakte haar geelharige trol en neuriede zachtjes. Toen werd er aan de deur geklopt.

Het was zo'n onverwacht geluid dat Tully haar spel staakte en opkeek. Op zondagen kwamen Mr. en Mrs. Beattle altijd langs om met hen naar de kerk te gaan, maar verder kregen ze nooit bezoek.

Grootmoeder legde haar borduurwerk in de roze plastic mand naast haar stoel en stond op. Met de langzame, schuifelende gang die de afgelopen jaren normaal geworden was, liep ze door de kamer. Toen ze de voordeur opentrok, volgde er een lange stilte, waarna ze zei: 'O, jee.'

Grootmoeders stem klonk vreemd. Toen Tully opzij keek, zag ze een lange vrouw met lang, onverzorgd haar en een onzekere glimlach. Ze was een van de mooiste vrouwen die Tully ooit had gezien: een melkwitte huid, een scherpe, puntige neus, hoge jukbeenderen, een kleine kin en glanzende, bruine ogen die zich langzaam openden en sloten.

'Begroet je je verloren gewaande dochter zo?' De dame stormde langs grootmoeder naar binnen, liep recht op Tully af en knielde. 'Is dit mijn kleine Tallulah Rose?'

Dochter? Dat betekende...

'Mama?' fluisterde ze vol ontzag, te bang om het te geloven. Ze had hier zo lang op gewacht, van gedroomd: dat haar moeder terugkwam.

'Heb je me gemist?'

'Ja, heel erg,' antwoordde Tully. Ze probeerde niet te lachen, maar ze was zo blij.

Grootmoeder drukte de deur dicht. 'Zullen we in de keuken even een kopje koffie drinken?'

'Ik ben niet teruggekomen om koffie te drinken. Ik ben hier voor mijn dochter.'

'Je bent blut,' zei haar grootmoeder vermoeid.

Haar moeder keek geërgerd. 'Nou en?'

'Tully heeft behoefte aan...'

'Ik weet zelf wel waar mijn dochter behoefte aan heeft.' Haar moeder leek moeite te moeten doen om te blijven staan, maar het lukte niet. Ze was een beetje wankel, en haar ogen stonden vreemd. Ze draaide een lange, krullende lok rond haar vinger.

Grootmoeder liep naar hen toe. 'Een kind opvoeden is een grote verantwoordelijkheid, Dorothy. Als je nu een poosje bij ons introk, zodat je Tully leert kennen, ben je misschien klaar...' Ze liet een stilte vallen, fronste haar wenkbrouwen en zei: 'Je bent dronken.'

Haar moeder gichelde en knipoogde naar Tully.

Tully knipoogde terug. Dronken was niet zo erg. Haar grootvader had ook veel gedronken voordat hij ziek werd. Zelfs grootmoeder dronk soms een glas wijn.

'Ik ben jarig, moeder. Of was je dat vergeten?'

'Jarig?' Tully sprong overeind. 'Wacht hier,' zei ze, waarna ze naar haar kamer rende. Met een bonkend hart opende ze de lade van haar kaptafel en zocht naar de halsketting van macaroni en kraaltjes die ze vorig jaar op de zondagsschool voor haar moeder had gemaakt. Grootmoeder had haar wenkbrouwen gefronst toen ze hem haar had laten zien en gezegd dat ze niet te veel hoop moest hebben dat haar moeder zou komen. Maar dat was Tully niet gelukt. Ze hoopte er al jaren op. Ze stak de ketting in haar zak, rende haar kamer weer uit en hoorde haar moeder nog net zeggen: 'Ik ben niet dronken, moedertje. Voor het eerst in drie jaar zie ik mijn kind weer. Liefde gaat boven alles.'

'Zes jaar. Ze was vier toen je haar hier dumpte.'

'Zo lang geleden?' zei haar moeder met een verwarde blik.

'Kom weer bij ons wonen, Dorothy. Ik kan je helpen.'

'Zoals de laatste keer? Nee, bedankt.'

De laatste keer? Was haar moeder vaker teruggekomen?

Grootmoeder zuchtte, waarna ze verstijfde. 'Hoe lang ga je dat nog tegen me gebruiken?'

'Er is geen uiterste houdbaarheidsdatum, of wel? Kom, Tallulah.'
Haar moeder strompelde naar de deur.

Tully fronste. Zo hoorde het niet te gaan. Haar moeder had haar niet geknuffeld of gekust, of gevraagd hoe het met haar ging. En iedereen wist dat je een koffer pakte als je wegging. Ze wees naar haar slaapkamerdeur. 'Mijn spullen...'

'Die materialistische rommel heb je niet nodig, Tallulah.'

'Huh?' Tully begreep het niet.

Grootmoeder nam haar in haar armen. Ze rook heerlijk vertrouwd, naar talkpoeder en haarlak. Dit waren de enige armen die Tully ooit hadden omhelsd, dit was de enige persoon die haar ooit een veilig gevoel had gegeven, en ineens werd ze bang. 'Grootmoeder?' zei ze terwijl ze zich uit de omhelzing losmaakte. 'Wat gaat er gebeuren?'

'Je gaat met mij mee,' zei haar moeder, die naar de deurpost reikte om steun te zoeken.

Haar grootmoeder pakte haar bij de schouders en schudde haar lichtjes door elkaar. 'Je kent ons telefoonnummer en ons adres, hè? Bel ons als je bang bent of als er iets misgaat.' Ze huilde, en het beangstigde en verwarde Tully om haar grootmoeder in tranen te zien. Wat was er aan de hand? Wat had ze nu al fout gedaan?

'Sorry, grootmoeder. Ik...'

Haar moeder vloog naar haar toe, pakte haar bij de schouders vast en schudde haar hevig door elkaar. 'Nooit sorry zeggen. Dat is iets voor watjes. Kom.' Ze pakte Tully's hand vast en trok haar naar de deur.

Tully strompelde achter haar moeder aan het huis uit. Ze liep de trap af en de straat over naar een roestige VW-bus met bloemenstickers erop en een reusachtig geel vredesteekje op de zijkant.

De deur ging open, en er dwarrelde grijze rook uit. Door de waas zag ze drie mensen in het busje zitten. Een zwarte man met een afrokapsel en een rode hoofdband zat op de bestuurdersstoel. Achterin zat een vrouw met een vest met franjes, een gestreepte broek en een bruine sjaal over haar blonde haar; naast haar zat een man in een hippiebroek en een sjofel T-shirt. Op de vloer lag een pluizig tapijt en ver-

spreid door de bus lagen pijpjes, lege bierflessen, verpakkingen van eten en cassettebandjes.

‘Dit is mijn kind, Tallulah,’ zei haar moeder.

Tully zei niets, maar ze vond het vreselijk om Tallulah genoemd te worden. Ze zou het haar moeder later wel vertellen, als ze alleen waren.

‘Tof,’ zei iemand.

‘Ze lijkt precies op jou, Dot. Ik sta versteld.’

‘Stap in,’ zei de chauffeur nors. ‘We komen te laat.’

De man met het vieze T-shirt reikte naar Tully, pakte haar rond haar middel vast en zwaaide haar het busje in, waar ze voorzichtig op haar knieën ging zitten.

Haar moeder klom naar binnen en sloeg het portier dicht. Er klonk vreemde muziek in het busje. Ze ving maar een paar woorden op: *so-methin’ happenin’ here...* Door de rook leek alles zacht en vaag.

Haar moeder ging naast de dame met de sjaal zitten. Ze begonnen meteen over smerissen en demonstraties en ene Kent. Tully kon er geen touw aan vastknopen, en de rook maakte haar duizelig. Toen de man naast haar zijn pijp opstak, ontsnapte er een zucht van teleurstelling aan haar lippen.

De man hoorde het en draaide zich naar haar om. Hij ademde een wolk grijze rook in haar gezicht en glimlachte. ‘Laat je gewoon meevoeren, kleine meid.’

‘Kijk nou hoe mijn moeder haar heeft aangekleed,’ merkte haar moeder verbitterd op. ‘Ze lijkt wel een pop. Hoe kan ze nu écht zijn als ze niet vies mag worden?’

‘Je hebt helemaal gelijk, Dot,’ zei de man terwijl hij rook uitblies en achterover leunde.

Voor het eerst keek haar moeder haar echt aan. ‘Onthoud dat goed. Het leven draait niet om koken, schoonmaken en baby’s krijgen. Het gaat erom dat je vrij bent en je eigen dingen kunt doen. Als je wilt, kun je verdomme president van de Verenigde Staten worden.’

‘We kunnen zeker een nieuwe president gebruiken,’ zei de chauffeur.

Tully fronste haar wenkbrauwen en voelde zich beschaamd. Ze vond zelf dat ze er leuk uitzag in deze jurk. En ze wilde helemaal geen president zijn. Ze wilde ballerina worden.

Maar wat ze het allerliefste wilde, was dat haar moeder van haar hield. Ze leunde zo ver opzij dat ze haar moeder kon aanraken. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ zei ze zachtjes, waarna ze in haar zak graaide.

Ze haalde de halsketting tevoorschijn waaraan ze zo hard had gewerkt. Ze had zich er zo het hoofd over gebroken dat ze nog steeds bezig was geweest glittertjes te plakken toen de andere kinderen allang naar buiten waren gegaan om te spelen. 'Deze heb ik voor jou gemaakt.'

Haar moeder graaide naar de halsketting en hield hem in haar handen. Tully wachtte tot ze 'dank je wel' zou zeggen en de halsketting om haar nek zou doen, maar dat deed ze niet. Ze bleef gewoon zitten, deinde mee met de muziek en praatte met haar vrienden.

Uiteindelijk sloot Tully haar ogen. De rook maakte haar slaperig. Vrijwel haar hele leven had ze haar moeder gemist. Niet zoals je een stuk speelgoed miste dat je niet kon vinden, of een vriendinnetje dat nooit meer kwam spelen omdat je niets met haar wilde delen. Ze miste haar moeder. Het gevoel was er altijd geweest, een leegte die overdag pijn deed en 's avonds overging in een scherpe pijn. Ze had zichzelf beloofd dat ze braaf zou zijn als haar moeder ooit zou terugkomen. Wat ze ook verkeerd had gedaan of gezegd, ze zou het goedmaken en veranderen. Ze wilde niets liever dan dat haar moeder trots op haar was.

Maar nu wist ze niet wat ze moest doen. In haar dromen waren ze altijd hand in hand saampjes vertrokken.

'Tallulah. Wakker worden.'

Met een schok werd Tully wakker. Haar hoofd bonkte, en haar keel deed pijn. Toen ze wilde vragen waar ze waren, kwam er alleen een hees geluid uit.

Iedereen lachte erom en bleef lachen terwijl ze uit het busje stapten.

Op de drukke straat in het centrum van Seattle krioelde het van de mensen die schreeuwden, leuzen riepen en borden ophielden met teksten zoals MAKE LOVE, NOT WAR en HELL NO, WE WON'T GO. Tully had nog nooit zoveel mensen bij elkaar gezien.

Haar moeder nam haar bij de hand en trok haar dicht tegen zich aan.

De rest van de dag was het een gegons van mensen die leuzen schreeuwden en liedjes zongen. Tully was voortdurend bang dat ze per ongeluk haar moeders hand zou loslaten en door de menigte opgeslokt zou worden. Toen de politie verscheen, voelde ze zich niet veiliger, want ze hadden pistolen aan hun riem en stokken in hun hand en plastic schermen om hun gezicht te beschermen.

Maar het enige wat de menigte deed, was marcheren, en het enige wat de politie deed, was toekijken.

Toen het donker werd, was ze moe en hongerig; haar hoofd deed

pijn, maar ze bleven maar lopen, van de ene straat naar de andere. De menigte was veranderd. Ze hadden hun borden weggedaan en waren begonnen met drinken. Soms ving ze hele zinnen of flarden van gesprekken op, maar ze kon er niet wijs uit worden.

‘Zag je die smerissen? Wat hadden ze ons graag in elkaar getimmerd, maar wij waren vredig, man. Ze konden ons niets maken. Hé, Dot. Geef die joint eens door.’

Iedereen om hen heen lachte, haar moeder nog het hardst. Tully begreep niet wat er allemaal gebeurde en ze had vreselijke hoofdpijn. Er kwamen steeds meer mensen bij; er werd gedanst en gelachen, en er klonk muziek in de straat.

En toen ineens was haar moeders hand weg.

‘Mama!’ gilte ze.

Niemand reageerde of keek naar haar om, hoewel er overal mensen waren. Ze wurmde zich door de menigte en schreeuwde om haar moeder totdat ze geen stem meer had. Uiteindelijk liep ze terug naar de plek waar ze haar moeder voor het laatst had gezien en ging op de stoep zitten wachten.

Ze komt wel terug.

Tranen biggelden over haar wangen terwijl ze daar zat te wachten en dapper probeerde te zijn.

Maar haar moeder kwam niet terug.

Nog jarenlang probeerde ze zich voor de geest te halen wat er daarna was gebeurd, wat ze had gedaan, maar al die mensen waren als wolken die haar herinneringen bedekten. Ze kon zich alleen nog herinneren dat ze op een stoep in een verlaten straat wakker was geworden en een politieagent te paard had gezien.

Vanaf zijn hoge positie had hij met gefronst voorhoofd op haar neergekeken en gevraagd: ‘Hé, kleintje. Ben je helemaal alleen?’

‘Ja,’ was het enige wat ze had kunnen zeggen zonder in tranen uit te barsten.

Hij had haar teruggebracht naar het huis aan Queen Anne Hill, waar haar grootmoeder haar stevig had omhelsd en had gezegd dat het niet haar schuld was.

Maar Tully wist wel beter. Op de een of andere manier had ze vandaag iets verkeerd gedaan, was ze stout geweest. De volgende keer dat haar moeder terugkwam, zou ze beter haar best doen. Ze zou beloven dat ze president werd en nooit meer ‘sorry’ zeggen.

Tully kreeg een lijst van alle Amerikaanse presidenten en leerde alle namen in de juiste volgorde uit haar hoofd. Maandenlang zei ze tegen iedereen die ernaar vroeg dat ze de eerste vrouwelijke president zou worden. Ze was zelfs gestopt met balletles. Op haar elfde verjaardag keek ze herhaaldelijk naar de deur en dacht: nu komt het. Maar er werd niet aangeklopt, en de telefoon bleef zwijgen. Later, met de geopende cadeaus om haar heen, probeerde ze vooral te blijven glimlachen. Voor haar op de salontafel lag een leeg plakboek. Het was eigenlijk een waardeloos cadeau, maar haar grootmoeder gaf haar altijd zulke dingen – projecten om haar rustig te houden.

‘Ze heeft niet eens gebeld,’ zei Tully terwijl ze opkeek.

Grootmoeder zuchtte vermoeid. ‘Je moeder heeft... problemen, Tully. Ze is zwak en in de war. Je moet eens ophouden met doen alsof het anders is. Wat belangrijk is, is dat jij sterk bent.’

Ze had dat advies al talloze malen gehoord. ‘Dat weet ik.’

Grootmoeder ging naast haar op de versleten bank met bloemmotief zitten en trok haar op haar schoot.

Tully vond het heerlijk als grootmoeder haar vasthield. Ze nestelde zich tegen haar aan en legde haar wang tegen grootmoeders zachte borst.

‘Ik zou willen dat je moeder anders was, Tully, en dat meen ik vanuit de grond van mijn hart, maar ze is een verloren ziel. Al heel lang.’

‘Houdt ze daarom niet van mij?’

Grootmoeder keek haar aan. De glazen in haar zwarte hoornen bril vergrootten haar vaalgrijze ogen. ‘Ze houdt op haar manier van je. Daarom komt ze ook steeds terug.’

‘Zo voelt het niet.’

‘Dat weet ik.’

‘Volgens mij vindt ze me niet eens aardig.’

‘Ze vindt mij niet aardig. Lang geleden is er iets gebeurd, en ik wist niet.... Ach, het is niet belangrijk meer.’ Grootmoeder drukte haar nog steviger tegen zich aan. ‘Op een dag zal ze spijt hebben van al die jaren die ze met jou heeft gemist. Dat weet ik zeker.’

‘Ik kan haar mijn plakboek laten zien.’

Grootmoeder keek haar niet aan. ‘Dat zou leuk zijn.’ Na een lange stilte zei ze: ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Tully,’ en ze kuste haar op haar voorhoofd. ‘Ik ga nu even bij je grootvader zitten. Hij voelt zich vandaag niet zo lekker.’

Terwijl haar grootmoeder de kamer verliet, staaide Tully naar de lege eerste pagina van haar nieuwe plakboek. Het was een perfect cadeau om haar moeder op een dag te geven, om haar te laten zien wat ze had gemist. Maar waarmee moest ze het boek vullen? Ze had maar een paar foto's van zichzelf; die waren door de moeders van vriendinnetjes op verjaardagsfeestjes en tijdens excursies gemaakt, maar het waren er niet veel. De ogen van haar grootmoeder waren zo verslechterd dat ze niet meer door kleine beeldzoekertjes kon kijken. En ze had maar één foto van haar moeder.

Ze pakte een pen en schreef heel voorzichtig de datum in de rechterbovenhoek. Daarna fronste ze haar wenkbrauwen. Wat nog meer? *Lieve mama. Vandaag ben ik elf geworden...*

Vanaf die dag verzamelde ze voorwerpen uit haar leven: schoolfoto's, sportfoto's en strookjes van filmkaartjes. Jarenlang haastte ze zich na een goede dag naar huis om erover te schrijven en plakte ze bonnen of toegangskaarten in het boek van plaatsen waar ze was geweest of dingen die ze had gedaan. Zo af en toe maakte ze het net iets mooier, zodat het iets interessanter overkwam. Het waren geen leugens, alleen overdrijvingen. Ze had er alles voor over om ervoor te zorgen dat haar moeder op een dag zou zeggen dat ze trots op haar was. Ze vulde het plakboek, en daarna nog een en nog een. Op elke verjaardag ontving ze een gloednieuw boek, totdat haar puberteit aanbrak.

Toen gebeurde er iets met haar. Ze wist niet zeker wat het was, misschien waren het haar borsten die sneller groeiden dan die van de anderen, of misschien was ze het gewoon wel zat om haar leven op papier te zetten terwijl niemand het ooit las. Op haar veertiende was ze er klaar mee. Ze legde alle kleinemeisjesboeken in een grote kartonnen doos, zette die achter in haar kast en vroeg haar grootmoeder om geen nieuwe plakboeken meer te kopen.

'Weet je het zeker, lieverd?'

'Ja,' was haar antwoord geweest. Haar moeder kon haar niet meer schelen, en ze probeerde dan ook niet meer aan haar te denken. Op school had ze zelfs aan iedereen verteld dat haar moeder bij een bootongeluk was omgekomen.

De leugen bevrijdde haar. Ze kocht niet langer kleren op de kinderafdeling, maar droeg naveltruitjes die haar nieuwe borsten accentueerden en heupbroeken met wijd uitlopende pijpen waarin haar achterwerk mooi uitkwam. Ze moest die kleren wel voor haar groot-

moeder verborgen houden, maar dat was niet zo moeilijk: ze trok gewoon een dikke bodywarmer over haar kleren aan en groette haar grootmoeder snel voordat ze het huis verliet.

Als ze zich zorgvuldig kleeedde en zich op een bepaalde manier gedroeg, zo had ze geleerd, wilden de populaire kinderen graag met haar omgaan. Op vrijdag- en zaterdagavond zei ze tegen haar grootmoeder dat ze naar een vriendin ging en dan ging ze rolschaatsen bij Lake Hills, waar niemand ooit naar haar familie vroeg of haar aankeek alsof ze 'arme Tully' was. Ze leerde sigaretten roken zonder te hoesten en kocht kauwgum om de geur van haar adem te camoufleren.

Al snel was ze een van de populairste meiden van haar school, en het hielp om zoveel vrienden te hebben. Zolang ze het druk had, dacht ze niet aan de vrouw die haar niet wilde.

Maar zo af en toe voelde ze zich nog steeds... niet echt eenzaam... maar eerder verloren. Alsof al die mensen die om haar heen hingen substituten waren.

Vandaag had ze weer zo'n dag. Ze zat op haar vaste plek in de schoolbus en hoorde om zich heen het geroezemoes van roddels. Iedereen leek het over familieaangelegenheden te hebben; ze kon geen bijdrage aan de gesprekken leveren. Meepraten over vechten met je kleine broertje, of over huisarrest hebben omdat je een grote mond had opgezet tegen je ouders, of over winkelen met je moeder, kon ze niet. Toen de bus bij haar halte stopte, haastte ze zich opgelucht naar buiten en nam met veel bombardie afscheid van haar vrienden, door luid te lachen en fanatiek te zwaaien. Doen alsof, dat deed ze de laatste tijd veelvuldig.

Nadat de bus was weggereden, deed ze haar rugzak om en begon aan de lange wandeling naar huis. Ze was net de hoek om gelopen toen ze hem zag staan.

Daar, voor grootmoeders huis, aan de overkant van de straat, stond een oude rode VW-bus. Op de zijkant zaten nog steeds de bloemenstickers.

3

Het was nog donker toen Kate Mularkeys wekker ging. Ze kreunde en staarde naar het schuine plafond. De gedachte om naar school te gaan,

maakte haar misselijk. Godzijdank was het nog maar een maand tot de zomervakantie; niet dat die zoveel meer beloofde.

Twee jaar geleden had ze nog twee goede vriendinnen gehad. Ze deden werkelijk alles samen. Maar in de zomer waarin ze twaalf waren geworden, was daar abrupt een einde aan gekomen. Haar vriendinnen waren wild geworden; er was geen andere manier om het te beschrijven. Ze rookten marihuana voor de school, spijbelden en struinden alle feesten af. Toen ze daar niet aan meedeed, zetten ze haar aan de kant. En de 'brave' kinderen wilden niets met haar te maken hebben omdat ze bij 'de drugkickers' had gehoord. Nu waren boeken haar enige vrienden. Ze had *The Lord of the Rings* al zo vaak gelezen dat ze hele fragmenten uit haar hoofd kon opzeggen.

Het was geen vaardigheid die hielp om populair te worden.

Met een zucht stapte ze uit bed. In de kast die kortgeleden tot badkamer was verbouwd, nam ze snel een douche en vlocht haar lange, blonde haren in, waarna ze haar bril met hoornen montuur opzette. Die was nu hopeloos ouderwets. De hippe kinderen droegen nu ronde brillen zonder montuur, maar haar vader had gezegd dat ze nu nog geen geld hadden voor een nieuwe.

Beneden liep ze naar de achterdeur, vouwde haar wijde pijpen om haar kuiten en stapte in haar grote, zwarte rubberlaarzen. Door de diepe modder waadde ze naar de schuur achter het huis. Hun oude renpaard hinkte naar het hek en hinnikte ter begroeting. 'Hoi, Sweet-pea,' zei Kate terwijl ze wat hooi op de grond gooide en achter het fluwelzachte oor van het paard krabbelde.

'Ik mis jou ook,' zei ze, en dat was waar. Twee jaar geleden waren ze nog onafscheidelijk geweest; Kate had de hele zomer op de merrie gereden en veel lintjes gewonnen op de Snohomish County Fair.

Maar dingen veranderden snel. Dat wist ze nu. Een paard kon in een mum van tijd oud en mank worden, net zo snel als een vriendin een vreemde kon worden.

'Doei.' Ze strompelde terug over de donkere, modderige oprijlaan en liet haar vuile laarzen op de veranda achter.

Toen ze de achterdeur opentrok, werd ze begroet met een hels kabaal. Haar moeder stond bij het fornuis, gekleed in haar valse bloemetjesjurk en pluizige roze pantoffels. Ze rookte een mentholsigaret, terwijl ze beslag in een rechthoekige, elektrische koekenpan schonk. Haar schouderlange haar was in twee dunne staartjes verdeeld, die ze met

knalroze lintjes had vastgezet. 'Dek de tafel, Katie,' zei ze zonder op te kijken. 'Sean, naar beneden komen.'

Kate deed wat haar werd opgedragen. Nog voor ze ermee klaar was, stond haar moeder al achter haar melk in de glazen te schenken.

'Sean, ontbijt,' riep haar moeder naar boven. Deze keer voegde ze er de magische woorden 'Ik heb de melk al ingeschonken' aan toe.

Enkele seconden later rende de achtjarige Sean de trap af. Giechelend struikelde hij bijna over de labradorpup die ze kortgeleden hadden aangeschaft.

Kate wilde net op haar vaste plek gaan zitten toen ze via de keuken toevallig in de woonkamer keek. Door het grote raam boven de bank zag ze iets wat haar verraste: een bus reed de oprit van het huis aan de overkant van de straat op.

'Wauw.' Ze liep met haar bord door de twee kamers en staarde naar het huis aan de overkant. Het stond al tijden leeg. Ze hoorde haar moeders voetstappen achter zich.

'Er komt iemand tegenover ons wonen,' zei Kate.

'Echt?'

'Nee, ik lieg.'

'Misschien hebben ze wel een dochter van jouw leeftijd. Het zou leuk zijn als je een vriendinnetje kreeg.'

Geïrriteerd slikte Kate haar weerwoord in. Alleen moeders dachten dat het zo gemakkelijk was om vrienden te maken. 'Zal wel.' Ze draaide zich abrupt om en liep met haar bord naar de gang, waar ze onder het portret van Jezus in alle rust haar ontbijt opat.

Zoals ze wel verwacht had, volgde haar moeder haar. Ze ging naast het wandtapijt met de afbeelding van 'Het Laatste Avondmaal' staan en zei niets.

'Wat is er?' beet Kate haar uiteindelijk geïrriteerd toe.

Haar moeder zuchtte zo zachtjes dat het nauwelijks te horen was. 'Waarom kibbelen we de laatste tijd toch zoveel?'

'Jij begint altijd.'

'Door "hallo" te zeggen en te vragen hoe het met je gaat? Ja, ik ben echt een heks.'

'Jij zegt het.'

'Het is niet mijn schuld, hoor.'

'Wat niet?'

'Dat je geen vriendinnen hebt. Als je...'

Kate liep weg. Nog meer van die als-je-er-nu-iets-meer-moeite-voordeed-speeches en ze zou overgeven.

Gelukkig volgde haar moeder haar deze keer niet. In plaats daarvan liep ze weer de keuken in en riep: 'Opschieten, Sean. De Mularkey-schoolbus vertrekt over tien minuten.'

Haar broertje gniffelde. Kate rolde met haar ogen en liep naar boven. Het was zo suf. Hoe kon haar broertje elke dag om hetzelfde grapje lachen?

Het antwoord kwam net zo snel als de vraag: omdat hij vrienden had. Het leven met vrienden maakte alles gemakkelijker.

Ze verschool zich in haar slaapkamer totdat ze de motor van de oude Ford-stationwagen hoorde starten. Het laatste wat ze wilde, was naar school gereden worden door haar moeder, die luid groetend en wild zwaaiend afscheid nam als Kate uit de auto stapte. Iedereen wist dat het een doodzonde was om door je ouders naar school gereden te worden. Toen ze de autobanden langzaam over het krakende gravel hoorde rijden, rende ze naar beneden, spoelde haar ontbijtspullen af, pakte haar spullen en verliet het huis. Buiten scheen de zon, maar door de regen van gisteravond zat de oprijlaan vol met moddergaten. De modder zoog zich vast aan de zolen van haar nep Earth-schoenen, waardoor ze niet snel kon lopen. Ze was er zo op gefocust om haar enige regenboogsokken niet vies te maken dat ze pas aan het einde van de oprijlaan het meisje aan de overkant van de straat opmerkte.

Ze was beeldschon. Lang, grote borsten, lang golvend kastanjebruin haar en een gezichtje zoals dat van prinses Caroline van Monaco: een bleke huid, volle lippen en lange wimpers. En haar kléren. Ze droeg een hippe, wijd uitlopende heupbroek van spijkerstof met grote geknoopverfde lapjes in de naden. Haar plateauzolen hadden een hak van minstens tien centimeter, en de wijd uitlopende, roze hippieblouse die ze droeg, legde ten minste vijf centimeter van haar buik bloot.

Kate klemde haar boeken tegen haar borst en wenste dat ze gisteren haar puistjes níét had uitgedrukt. 'H... hoi,' zei ze terwijl ze aan haar kant van de weg bleef staan. 'De bus stopt aan deze kant.'

Twee chocoladebruine ogen, zwaar aangezet met zwarte mascara en glanzende blauwe oogschaduw, staarden haar aan en onthulden niets.

Precies op dat moment verscheen de schoolbus. Piepend en krakend kwam hij met een schok tot stilstand. Een jongen op wie ze ooit ver-

liefd was geweest, stak zijn hoofd uit het raam en schreeuwde: 'Hé, Kootie, de overstroming is allang voorbij, hoor,' waarna hij lachte.

Kate boog haar hoofd, stapte in de bus en ging op haar vaste plaats voorin zitten. Ze hield haar hoofd gebogen en wachtte tot het nieuwe meisje voorbij zou lopen, maar er stapte verder niemand in. Toen de deur dichtklapte en de bus naar voren schoot, durfde ze pas om te kijken.

Het coolste meisje van de wereld was er niet.

Tully hoorde er nu al niet bij. Ze had er vanochtend twee uur over gedaan om haar kleren uit te zoeken – een outfit die zo uit het tijdschrift *Seventeen* kon komen – maar toch was ze niet tevreden.

Toen de schoolbus aan kwam rijden, had ze in een fractie van een seconde een besluit genomen: ze zou niet naar school gaan in dit achterlijke gat. Snohomish mocht dan nog geen uur van het centrum van Seattle liggen, maar het voelde alsof ze zich op de maan bevond. Zo vreemd voelde het hier.

Nee.

Nee, verdomme.

Ze beende over het gravel van de oprijlaan en duwde de voordeur zo hard open dat hij tegen de muur sloeg.

Drama, zo had ze geleerd, was als goede interpunctie: daarmee onderstreepte je je punt.

'Je bent zeker high,' zei ze hardop. Een seconde te laat besepte ze dat de verhuizers de enige mensen in de woonkamer waren.

Een van hen keek haar vermoeid aan. 'Hè?'

Ze wong zich langs hen en stootte zo hard tegen de grote klerenkast die de mannen droegen dat ze binnensmonds vloekten. Niet dat het haar iets kon schelen. Ze haatte het als ze zich zo voelde, helemaal opgezwollen van woede.

In de grote slaapkamer knipte haar moeder op de grond plaatjes uit de *Cosmo*. Zoals gewoonlijk was haar lange haar een golvende, pluizige massa die in bedwang werd gehouden door een vreselijk ouderwetse, leren hoofdband met kraaltjes. Zonder op te kijken sloeg ze de pagina om naar een foto van een naakte, grijnzende Burt Reynolds die zijn penis met zijn hand bedekte.

'Ik ga níet naar deze boerenschool. Het zijn een stelletje pummels.'

'O.' Haar moeder bladerde naar de volgende pagina, pakte haar schaar en knipte een bos bloemen van een Breck-advertentie uit. 'Oké.'

Tully wilde het liefst schreeuwen: 'Oké? Oké? Ik ben nog maar veertien!'

'Het is mijn taak om van je te houden en om je te steunen, schat. Niet om je in de weg te staan.'

Tully sloot haar ogen, telde tot tien en zei toen weer: 'Ik heb hier geen vrienden.'

'Dan maak je nieuwe. Op je oude school was je heel populair, hoorde ik.'

'Kom nou, mam. Ik...'

'Cloud.'

'Ik ga je geen Cloud noemen.'

'Ook goed, Tallulah.'

'Ik hoor hier niet.'

'Je weet wel beter, Tully. Je bent een kind van de aarde en de hemel, je hoort overal. De Bhagavad Gita zegt...'

'Laat maar.' Tully liep weg terwijl haar moeder nog aan het woord was. Het laatste wat ze wilde, was advies van een drugsverslaafde. Onderweg naar buiten graaide ze een pakje sigaretten uit haar moeders tas en liep naar de weg.

De daaropvolgende week bekeek Kate het nieuwe meisje van een afstandje.

Tully Hart was duidelijk heel anders, cooler en op een bepaalde manier slimmer dan alle anderen die door de vaalgroene schoolgangen liepen. Ze hoefde nooit op tijd thuis te zijn en zat er niet mee als ze rokend in de bosjes achter de school werd betrapt. In de ogen van de kinderen die op de melkveeboerderijen en in de arbeidershuisjes van de papierfabriek in de Snohomish-Vallei waren opgegroeid, was Tully Hart exotisch. Iedereen wilde bevriend met haar zijn.

De onmiddellijke populariteit van haar buurmeisje maakte Kates vervreemding nog ondraaglijker. Ze wist niet waarom het haar zoveel deed. Het enige wat ze wist, was dat ze elke ochtend, als ze samen zwijgend bij de bushalte stonden, een wanhopige behoefte voelde om door Tully erkend te worden.

Niet dat dat ooit zou gebeuren.

'... voordat The Carol Burnett Show begint. Hij is nu klaar. Kate? Katie?'

Kate tilde haar hoofd van de tafel. Ze was boven haar studieboek

aan de keukentafel in slaap gevallen. 'Hè? Wat zei je?' vroeg ze terwijl ze haar zware bril weer op haar neus drukte.

'Ik heb een lasagneschotel voor onze nieuwe burens gemaakt. Ik wil dat je het naar hen toe brengt.'

'Maar... ' Kate probeerde een excuus te verzinnen, alles om er onderuit te komen. 'Ze wonen er al een week.'

'Dus ik ben een beetje aan de late kant. Ik heb het nogal druk gehad.'

'Ik heb te veel huiswerk. Stuur Sean maar.'

'Sean hoeft geen nieuwe vriendjes te maken.'

'Ik ook niet,' antwoordde Kate sip.

Haar moeder keek haar aan. Haar bruine haar, dat ze vanochtend zo zorgvuldig had gekruld en gekamd, was gedurende de dag ingezakt, en haar make-up was vervaagd. Haar ronde gezicht met appelwanggetjes zag bleek. De knoopjes van haar geel-paarse gehaakte vest – een kerstcadeau van vorig jaar – zaten in de verkeerde gaatjes. Ze liep de kamer door en ging aan tafel zitten. 'Kan ik iets zeggen zonder dat je meteen in de aanval gaat?'

'Vast niet.'

'Ik vind het jammer van jou en Joannie.'

Het was een opmerking die Kate totaal niet had verwacht. 'Het maakt niet uit.'

'Het maakt wel uit. Ik heb gehoord dat ze behoorlijk is losgeslagen.'

Kate wilde zeggen dat het haar geen biet kon schelen, maar tot haar eigen afgrijzen prikten er tranen in haar ogen. Er kwamen meteen herinneringen boven – Joannie en zij in de Octopus op de kermis, samen bij de stallen terwijl ze praatten over hoe leuk de middelbare school zou zijn. Ze trok haar schouders op. 'Ja.'

'Het leven is soms moeilijk. Vooral als je veertien bent.'

Kate rolde met haar ogen. Eén ding wist ze zeker: haar moeder had geen idee hoe moeilijk het leven voor een tiener kon zijn. 'Gelul.'

'Ik doe maar net alsof ik dat woord niet heb gehoord. Zo moeilijk kan dat niet zijn, want ik zal het nooit meer horen. Begrepen?'

Kate wenste dat ze zoals Tully was; die zou het nooit zo gemakkelijk opgeven. Waarschijnlijk zou ze nu een sigaret opsteken en haar moeder uitdagen om er iets van te zeggen.

Haar moeder graaide in de flodderige zak van haar rok naar haar sigaretten. Ze stak er één op en keek Kate aandachtig aan. 'Je weet dat ik van je hou, dat ik je steun en dat ik er alles aan zou doen om te voor-

komen dat iemand je pijn doet. Maar Katie, ik wil je één ding vragen: Waar wacht je op?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je brengt al je tijd door met lezen en huiswerk maken. Hoe kunnen mensen je zo leren kennen?’

‘Ze willen me niet leren kennen.’

Haar moeder streelde liefdevol over haar hand. ‘Het is niet goed om te zitten wachten totdat iets of iemand je leven verandert. Dat is de reden waarom vrouwen zoals Gloria Steinem hun beha’s verbranden en in Washington demonstreren.’

‘Zodat ik vrienden kan maken?’

‘Zodat je weet dat je alles kunt worden wat je wilt. Jouw generatie heeft zo’n geluk. Je kunt alles worden wat je wilt. Maar je moet soms risico’s nemen. Je openstellen. Ik kan je één ding zeggen: je krijgt alleen spijt van de dingen die je in je leven níét hebt gedaan.’

Kate hoorde een vreemde klank in haar moeders stem, een droefheid die het woord ‘spijt’ kleurde. Maar wat wist haar moeder van het populariteitsslagveld op school? Háár tienerjaren lagen al ver achter haar. ‘Het zal wel.’

‘Het is waar, Kathleen. Op een dag zul je inzien dat je een slimme moeder hebt.’ Haar moeder glimlachte en klopte op haar hand. ‘Als je net zoals de rest van ons bent, zal het besef doordringen rond de tijd dat je me voor het eerst vraagt om te babysitten.’

‘Waar heb je het over?’

Haar moeder lachte om een grapje dat Kate niet eens begreep. ‘Ik ben blij dat we dit gesprek hebben gehad. Ga nu maar. Sluit vriendschap met je nieuwe buurmeisje.’

Ja, alsof dat zou gebeuren.

‘Doe ovenwanten aan. De schaal is nog heet,’ voegde ze eraan toe.

Perfect. De ovenwanten.

Kate liep naar het aanrecht en staaarde naar de roodbruine oven-schotel. Ongëïnteresseerd bedekte ze de schotel met folie, krulde de randen naar beneden en trok vervolgens de dikke, gewatteerde ovenwanten aan die haar tante Georgia had gemaakt. Bij de achterdeur stak ze haar kousenvoeten in de nep Earth-schoenen en liep over de dras-sige oprijlaan.

Het huis aan de overkant was langgerekt en laag, een soort L-vormige bungalow. Er groeide mos op de dakspanen, de muren moesten

nodig geleverd worden en de dakgoten zaten vol met bladeren en takken. De meeste ramen gingen schuil achter reusachtige rododendronstruiken, en woekerende jeneverbessstruiken vormden een stekelige barricade rondom het huis. De tuin was al jaren niet meer onderhouden.

Bij de voordeur haalde Kate even diep adem.

Met de ovenschotel balancerend op haar ene hand trok ze één ovenwagentje uit en klopte aan.

Alsjeblieft, laat er niemand thuis zijn.

Vrijwel meteen hoorde ze voetstappen binnen.

De deur zwaaide open, en daar stond een lange vrouw in een golvende, Indiase jurk. Om haar voorhoofd zat een hoofdband van Indiase kralen. In haar oren droeg ze twee verschillende oorknoppen. Haar ogen stonden dof, alsof ze eigenlijk een bril nodig had, maar toch was ze op de een of andere manier best knap. 'Ja?'

Vreemde, pulserende muziek leek overal vandaan te komen. De lichten waren uit, maar er borrelden en pruttelden diverse lavalampen in mysterieuze groene en rode flessen.

'H... hallo,' stamelde Kate. 'Mijn moeder heeft deze ovenschotel voor jullie gemaakt.'

'Perfect,' zei de dame terwijl ze achteruit strompelde en bijna omviel.

En ineens snelde Tully door de deuropening. Ze bewoog zich met een gratie en zelfverzekerdheid die meer bij een filmster dan bij een tiener pasten. In haar felblauwe mini-jurk en witte gogolaarzen leek ze oud genoeg om auto te mogen rijden. Zonder iets te zeggen, greep ze Kates arm vast en trok haar door de woonkamer de keuken in, waar alles roze was: muren, kastjes, gordijnen, aanrecht, tafel. Toen Tully haar aankeek, meende ze in haar donkere ogen even iets van gêne te zien.

'Was dat je moeder?' vroeg Kate onzeker.

'Ze heeft kanker.'

'O.' Kate wist niet wat ze moest zeggen, behalve: 'Wat erg voor je.' Er volgde een beladen stilte. In plaats van oogcontact met Tully te maken, keek Kate naar de tafel. Nog nooit van haar leven had ze zoveel junkfood bij elkaar gezien. 'Wauw, ik zou willen dat ik die dingen van mijn moeder mocht eten.' Kate wenste meteen dat ze haar mond had gehouden. Ze klonk hopeloos *uncool*. Om zichzelf iets te doen te geven – en om ergens anders naar te kijken dan naar Tully's niet te ontcijferen gezicht – zette ze de ovenschotel op het aanrecht. 'Hij is nog

heet,' zei ze, en ze besefte meteen dat het een domme opmerking was, aangezien ze zulke grote ovenwanten droeg.

Tully stak een sigaret op, leunde tegen de roze muur en keek Kate aandachtig aan. Kate blikte weer richting woonkamer. 'Vindt ze het goed dat je rookt?'

'Ze is te ziek om er iets van te zeggen.'

'O.'

'Wil je een trekje?'

'Eh... nee. Dank je.'

'Dat dacht ik wel. Nou, je moet vast naar huis om te eten,' zei Tully.

'O,' zei Kate weer. Het klonk nu nog sulliger dan daarvoor. 'Je hebt gelijk.'

Tully ging haar voor door de woonkamer, waar haar moeder nu uitgestrekt op de bank lag. 'Dag, tof meisje van de overkant.'

Tully trok de deur open. 'Bedankt voor het eten,' zei ze. 'Ik kan niet koken, en Cloud is gaar, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Cloud?'

'Zo heet mijn moeder tegenwoordig.'

'O.'

'Het zou tof zijn als ik wel kon koken, of dat we een kok hadden of zo, aangezien mijn moeder kanker heeft en zo.' Tully keek haar aan.

Zeg dat je het haar wel wilt leren.

Neem een risico.

Maar ze kon het niet. De kans op vernedering was te groot. 'Nou... tot ziens.'

'Later.'

Kate stapte langs haar heen naar buiten.

Ze was halverwege de weg toen Tully haar riep: 'Hé, wacht even.'

Kate draaide zich langzaam om.

'Hoe heet je?'

Ze voelde een sprankje hoop. 'Kate. Kate Mularkey.'

Tully lachte. 'Mularkey? Wat een rare naam.'

Kate zuchtte en draaide zich om.

'Sorry dat ik moet lachen,' zei Tully, maar ze hield niet op.

'Ja, zal wel.'

'Oké, kreng.'

Kate liep door.

Benieuwd hoe het verhaal van Kate en Tully verdergaat?

Lees ook:

In *Wie naar de sterren grijpt* worstelen drie vrouwen elk op hun eigen manier met hun pijn en eenzaamheid. Ze hebben elkaar hard nodig om hun leven weer in eigen hand te nemen, maar kan liefde hun achterdocht en verdriet overwinnen?